

Fond til videre- og etterutdanning

Norsk Psykologforening

Pb.419 Sentrum

0103 Oslo

NPF	17/12
Mottatt:	
J.nr.	1357/12
Ark.nr.	
Saksbeh.	LD

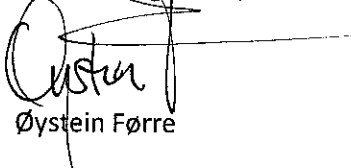
Son, 13.12.12

Rapport om virksomhet midlene blir anvendt til og regnskap for anvendelse av bevilgede midler

Viser til stipend på 30 000,- utbetalt fra fondet 2012. Vedlagt følger regnskap, underbilag og en rapport om faglig utbytte.

På grunn av at jeg ikke har full oversikt over alle kvitteringer pt. har jeg valgt å vedlegge konto utskrift som bilag på de mindre utgiftspostene. Av hensyn til konfidensialitet har jeg vært nødt til å klippe vekk deler av konto utdragene (der pasienters navn fremkommer). Jeg innser at dette kan fremstå som noe rotete, og dersom det er nødvendig kan jeg evt. ettersende de spesifikke bilagene.

Med vennlig hilsen,



Øystein Førre

Psykologspesialist

Slettaveien 21

1555 Son

Faglig utbytte etter å ha fulgt ett av tre år i ISTDP utdanning i regi av prof. Patricia Coughlin i Stavanger.

Det ligger en ambisjon i konseptet «intensiv korttids dynamiske psykoterapi» om å akselerere prosessen og effektivisere effekten av tradisjonell psykodynamisk/psykoanalytisk behandling. Grepene som gjør i denne metodikken er å fokusere tidlig på pasientens forsvar og blokkere dette. Metoden er såkalt respons styrt, dvs. terapeuten sine intervensjoner styres ideelt sett av respons (verbal og nonverbal) fra pasienten. Siden metoden er såpass konfronterende krever det en stor sensitivitet fra terapeutens side for å «time» intervensjonene og holde pasientens angst på et optimalt nivå. Målet kan vel sies å være noe pretensiøst: «*Unlocking the unconscious*», som er tittelen på boken til en av hovedpersonene bak retningen; Habib Davanloo. Tanken er altså at en ved å bryte gjennom forsvaret vil komme raskere til de ubevisste kjernekonfliktene.

Etter min mening er både metoden og teorien spennende og utfordrende. Det har vært svært stimulerende å lære en psykodynamisk behandlingsform som bruker psykodynamisk teori til å formulere spesifikke anbefalinger for kliniske intervensjoner. Metoden stiller høye krav både til kunnskapsnivå og til behandlerens egen «ego kapasitet». Det er naturlig nok vanskelig for behandleren i ISTDP å benytte de samme forsvarsstrategier som de forsøker å hjelpe pasientene til å slutte med. Dette innebærer at det vokser frem et behov for egen utvikling/egenterapi parallelt med økende mestring av metoden. Dette er også et fokus i utdannelsen, der veiledningen baserer seg på video opptak av terapiene den enkelte driver. Det er mitt inntrykk at den enkelte behandler utfordringer med å gjennomføre ISTDP nettopp knytter seg til deres egne hemninger/nevroses. Samtidig ligger det også her en kime til tautologi.

Klinisk vil jeg si at denne utdannelsen har satt meg i en liten rolle krise. Selv om jeg i utgangspunktet er en aktiv terapeut, er det vanskelig å gå fra en innarbeidet «omsorgsrolle» (dvs. i betydningen støtte, lytte, validere, forstå osv) til å være mer konfronterende og frustrerende som terapeut. På en måte handler det nok også om at metoden gjeninnsetter behandleren som «ekspert». Til å begynne med satt jeg med en mistanke om at postmodernismen kanskje ikke hadde nådd ISTDP miljøet i USA, fordi de faktisk opererte med «sannheter». F.eks. at behandleren vet at under pasienten sin angst skjuler det seg følelser som pasienten forsvarer seg mot selv om pasienten ikke har kontakt med disse. eller at pasientens forsvar per definisjon er destruktivt og anses som en form for selvskading, som ikke behandleren kan sitte passivt og akseptere. Så på en måte er det noe befriende ved å være mindre relativistisk og kunne bruke den kunnskapen en faktisk sitter med. Men på den annen side er det med en liten uro om at dette både virker veldig amerikansk og føles «feil» dvs. pasientene blir jo frustrert når de blir konfrontert og det kan være utfordrende å bryte sosiale konvensjoner ved å fortsette å konfrontere pasienten når denne bruker taktiske eller regressive forsvar. For ikke å snakke om at det kompliserer motoverførings håndteringen. Erfaringen min foreløpig er at dette er en svært krevende metode og at det er lett å falle tilbake i vante spor. Samtidig opplever jeg at en del pasienter henviser til mine forsøk på å følge ISTDP metoden med uttrykk om at de kom i kontakt med viktige sider av seg selv og fikk viktige erkjennelser.

I det store og hele vil jeg si at metoden har forandret meg som behandler fordi den peker ut en retning jeg bør gå i, fremfor å bare avvente prosessen og ikke ha noen agenda. Men for meg personlig gjenstår det å oppleve at metoden faktisk virker slik den selges inn.